

O mamince spisovatele Šumavy

Matka spisovatele Karla Klostermanna – Charlotta, pocházela ze slavné sklářské rodiny Abéle, která vlastnila sklárny v Hůrce a zámeček Debrník. Charlottin pradědeček, šlechtic, hugenot, byl koncem 17.století vypovězen z Francie. Do Čech přišel ze Švábska a provozoval tu sklářské podniky. Sklářskou rodinu Abéle na Šumavě navštěvoval mladý lékař MUDr. Josef Klostermann. Právě v Hůrce se seznámil s Charlottou Hauerovou z rodu Abéle, s kterou se pak v roce 1844 oženil. Po několika působištích rodina Klostermannova zakotvila roku 1862 v Kašperských Horách, kde se MUDr. Josef Klostermann stal městským lékařem. Byl tu členem městské rady, dokonce několik let působil také jako starosta kašperskohorského okresu a roku 1867 kandidoval do zemského sněmu.

V době příchodu do Kašperských Hor byli Klostermannovi již poměrně zralou manželskou dvojicí, ačkoliv měli ještě malé děti. Doktoru bylo již osmačtyřicet a Charlotta byla o osm let mladší. Nejstarší syn Karel byl teprve čtrnáctiletý a jeho nejmladší bratr Jakub se teprve narodil. Klostermannova rodina byla poměrně početná: deset dětí - pět děvčat a pět chlapců.

Zvlášť těžká doba rodině nastala, když MUDr. Josef Klostermann v listopadu 1875 zemřel a o nezaopatřené děti a k tomu ještě o dědečka se musela Charlotta Klostermannová starat sama. Po smrti svého manžela žila s částí své rodiny zcela v ústraní, mimo ruch městečka. Podobně jako její manžel, tak i ona požívala u obyvatel místa i širokého okolí značnou úctu. Lidé ji vnímali jako dlouholetou pomocnici zasloužilého lékaře. MUDr. Klostermann v pozdějších letech trpěl srdeční chorobou a tak nutně ve své ordinaci potřeboval výpomoc. Skvělou asistentku našel právě ve své životní partnerce. Paní Lotta podle jeho pokynů míchala různé homeopatické prostředky, plnila jimi skleněné lékovky a s příslušným poučením je předávala pacientům. Po boku svého muže získala časem mnoho zkušeností, znamenitě se vyznala v různých lécích a léčebných postupech, dovedla rozeznávat příznaky jednotlivých nemocí, věděla kdy a jak konkrétní léčebný postup a prostředek užít. Byla výtečnou pokračovatelkou homeopatických léčebných metod prosazovaných jejím manželem. Poněvadž v místě v té době nebyl žádný zvěrolékař, připravovala paní Klostermannová také různé prostředky k ošetřování domácích a hospodářských zvířat. Na paní doktorovou si lidé zvykli tak, že ji mnozí z nich navštěvovali ve zdravotnických záležitostech ještě dlouho po smrti jejího manžela. Když však přišli s vážnějším případem, vysvětlila jim, že by se ona jako léčitel a oni jako pacienti mohli dostat do střetu se zákonem. Posílala je tedy k městskému lékaři doktoru Johannu Stinglovi. Ten však znal dobře mimořádné schopnosti a znalosti Klostermannové a většinu z těchto pacientů zase posílal zpět s omluvou „, že má práce nad hlavu“. Jak dodává ve svých memoárech příbuzná Anna Jelinek, dr. Stingl byl přítelem Klostermannovy rodiny a chtěl tak nějakým způsobem pomoci vdově a jejím nezaopatřeným

dětem. Lotta Klostermannová za svou zdravotnickou pomoc však nikdy nepřijala peníze a tak její pacienti jí vyjadřovali svůj vděk alespoň darováním nějakých potravin, většinou mléka, vajec či másla.

Příbuzná Anna Jelinek ve svých pamětech „Ztracený domov“ dále o své babičce Charlottě Klostermannové poznamenává: „Přes své duševní schopnosti se neštítala nijak manuální práce, aby ještě jinými způsoby přilepšila rodině a držela ji alespoň takříkajíc nad vodou. Vyznala se v pletení, vyšívání i háčkování a v jemných ručních pracích, přičemž jí dcery rády pomáhaly. Výtvary jejích rukou pak nacházely hojný odbyt v městečku samém i u rodin majitelů statků v jeho sousedství, kde měla množství přátel. I soukromé vyučování jí pomáhalo překonat mnohou nouzi a tak se i se svou rodinou dokázala nesnáze probít... Dobrota jejího srdce neznala mezí, pomáhala, kde uměla a přes vlastní své starosti v rodinném kruhu byla dobrodějkou všech, kdo byli chudší než ona sama.“ O nevšední pracovitosti a dobročinnosti paní Klostermannové informuje dokonce farní kronika Kašperských Hor v zápisech k roku 1873: „Paní Karolina Klostermannová, manželka lékaře, za pomoci své dcery i jiných místních slečen zhotovila vlastnoručně pro farnost zdarma nádherný červený oltářní baldachýn...“.

Paní Lotta přežila svého manžela o plných dvacet osm let. Ještě když jí bylo osmdesát psala svou korespondenci nádherně a vzletně pečlivým a úhledným písmem, okouzlovala každého svým uměním společenské konverzace. Zemřela v Kašperských Horách 23.září 1903. Pohřbena byla v sousedním Rejštejně po boku svého nejmladšího syna Jakuba, který tu byl farářem a odešel z tohoto světa v poměrně mladém věku pouhých třiceti sedmi let.

PhDr. Vladimír Horpeniak
Muzeum Šumavy Kašperské Hory